

at efter en falden Højesteretsdom vil en overkomplet Officer, der medregnes i Antallet af de i hans Baaben opførte Officerer, nødvendig blive at ansætte efter Reglerne for Lønningslovens Fordeling af Lønnings-satserne mellem de forskellige Lønningsklasser, saaledes i dette Tilfælde i Oberstklassen, der er delt i tre Lønningsklasser. Efter den nævnte Højesteretsdom tilkommer det en i Baabnet staaende Officer et Avancement fra en Lønningsklasse til en anden, naar der kommer en overkomplet Officer i Baabnet. Da Landstinget altsaa har ment, at det ikke har kunnet være Lovgivningens Hensigt at tilvejebringe en saadan ganske uventet Lønningsforbedring for en tilfældig Mand, medens det for øvrigt kunde komme til at virke skadeligt med Hensyn til Avancementet for andre bestemte Personer, har man ment at ville rydde det af Vejen, saaledes at dette Lønningsstillæg, dette Avancement fra en Lønningsklasse til en anden ikke vil finde Sted. Dette var i og for sig ogsaa en hensigtsmæssig Foranstaltning. Det høje Ting vilde ved Vedtagelsen af § 2 i dette Forslag spare Statskassen for en Udgift af 800 Kroner. Men jeg gentager det: Betydningen af det foreliggende Forslag vilde for mig have været en ganske anden, dersom det havde foreligget paa et Tidspunkt, da denne hele Bæmsfælg, som nu er opstaaet, kunde have været undgaaet. — I dette Tilfælde, i dette Øjeblik vil jeg ikke kunne andet end tilraade det høje Ting at stemme for Forslaget, som det først var vedtaget af Folket.

Den fungerende Krigsminister (Ravn): Jeg vil gerne tillade mig at bemærke med Hensyn til Bestemmelserne angående § 124, at det vilde være mig om trent ligegyldigt, hvad enten Landstingets eller Folketingets Bestemmelser vedtages. Derimod har jeg, som jeg allerede tidligere har sagt, haft overmaade store Betænkeligheder ved § 2 i den Affattelse, som har foreligget fra Folketingets Side, og som det nu foreslaas, at Lovforslaget igen skal have. Det er nemlig den Affattelse af § 2 i Folketingets Forslag, der lyder: „Naar en Officer, uden samtidig at blive afskediget, træder Posten som Chef for Officereskolen, kan han, saa længe der ikke er nogen ledig Plads for ham i hans Baaben, føres som overtallig i dette, dog saaledes“ — og det er dette, jeg har Betænkelighed ved — „at det for Hæren skulde Antal Befalingsmænd af de forskellige Grader ikke derved overskrides.“ Det vil, saaledes som Tilfældet nu foreligger, føre til, at der i dette Øjeblik ingen For-

fremmelse sker i Rykkeriet, og det kan jeg overmaade daarligt gaa ind paa, idet der har været et Præcedens for, hvorledes man under den nuværende Lov skulde tage Sagen. Hvis det her foreliggende Lovforslag ikke bliver vedtaget, vil derimod i Rykkeriet en af de første Dage en Ritmester blive forfremmet til Oberstløjtnant og en Løjtnant blive forfremmet til Ritmester, saa jeg kan ikke se andet, end at det er en meget betydelig Forstel. At jeg nu skulde foretrække en saadan Affattelse af Loven, hvorved der forhindres en Forfremmelse i Rykkeriet, som de vedkommende vare berettigede til at vente efter den nugældende Lov, kan man dog ikke vente, at jeg gerne skulde være med til. Jeg har sagt, at jeg, hvis begge Ting gaa ind derpaa, ikke skal gøre bestemt Modstand derimod: men man kan ikke forvente mig i, at jeg foretrækker en Bestemmelse, hvorved man ikke betager det Baaben, hvortil den nu Chef hører, den Hæd, det udtrykkelig har efter den gældende Lov. Derfor vil jeg, skønt jeg tvivler paa, at jeg opnaar noget derved, foreslaa, at man bliver ved Landstingets Affattelse.

Ordføreren (Trier): Forfællen mellem Landstingets og Folketingets Affattelse er den, at Landstingets Affattelse udelukkende tager Hensyn til Fremtiden, medens Folketingets Affattelse tager Hensyn baade til Fremtid og Nutid, og det er fra Folketingets Synspunkt netop Manglen ved Landstingets Affattelse, at den nuværende Situation aldeles ikke bliver berørt deraf eller ordnet derved. Vi have her i Folketinget ønsket at komme ud over den foreliggende Sag gennem det Lovforslag, der blev vedtaget her, og naar Landstinget nu, uden i Realiteten at ville andet end Folketinget, i Fremtiden lader de nuværende Forhold falde helt udenfor, hvad der her vedtages, betragter man det fra Folketingets Side netop som en Mangel og ikke som et Fortrin. Af den Grund mener jeg, der er al Grund til at fastholde Folketingets Forslag, fordi vi derved baade i Nutid og Fremtid gaar ind under en og samme Regel.

Golding: Jeg synes, at man med Hensyn til, hvad et Lovforslag skal sætte i Kraft, ikke maa tage alt for meget Hensyn til Nutiden, til hvad vi kalde Øjeblikkets Nu, men at man maa se paa, hvorledes det kommer til at virke, efter at det er blevet til Lov, og der mener jeg, set fra et militært Synspunkt, at man ikke kan tage imod, hvad der her foreslaas os. Jeg kan ikke andet end udtale som min bestemte Overbevis-